

At Niels Meyn.

Der hviler en egen Steming over den smukke grønne Ø, der danner ligesom en stor, veldyrket Køkkenhave foran Døren til vort Riges Hovedstad. Den ligger der som et lille Land for sig, der slet ikke ligner det øvrige Danmark. Amager har gennem Aarhundreder bevaret sit hollandske Præg.

Det er ikke alene de gamle Skikke og Familienavne, de ejendommelige Festdragter og meget andet, som vi endnu finder, og som de gamle hollandske Kolonister tog med sig, da de under Christiern den Anden blev indkaldt til Danmark og fik Bosted i Store Magleby. Nej, selve Øen kunde saamænd godt gælde for et lille Stykke af det frugtbare, flade Marskland. Kommer man en stille Aften paa Tur langs Strandvejen, der strækker sig Syd for København langs Kalvebodstrand og mod Køgebugten, saa vandrer man i et fladt, sumpet Land med Kanaler og Diger, og lige for sig har man det flade Amager. Hvide Huse og Gaarde skinner frem i det

sidste Dagskær, og den store Havnedæmning strækker sig som et vældigt Dige tværs over Vandet, og for yderligere at fremhæve Ligheden ligger Sluseværkets smukke Bygning med sin Vindmølle og giver det hele Præget af et gammelt hollandsk Billede.

Saa skönt er dette Billede. I en lun Sensommeraften kan det hele have en sart blaa Tøne som et hollandsk Porcelænsmaleri. En Efterårsaften med Slud og drivende Skyer er det alt sammen graat og sort med stærke Modsætninger som en gammel hollandsk Radering; og en straalende klar Aften, naar Solen er ved at synke i Synsranden, skænker den Billedet et Væld af prægtige Farver, som kun en af de gamle hollandske Mestre kunde gøre det. Saa dan tager Amager sig ud, set ovre fra Sjællands Kyst.

Men gaar man en klar Solskinsdag op i et af Køben-

Hollænder i den gamle Festdragt. Fotograf taget uden for Indgangen til Stuehuset i det nuværende »Hollandsminde«.

havns høje Tårne, da ser man den flade, grønne Ø ligge udbredt som en stor Præsenterbakke, der gavmildt byder os alle de herlige Grøntsager, for hvis Skyld de gamle kloge Sigbrit fik Kong Christiern til at hente Hollænderne hertil. Hun lod sine Landsmænd indkalde for, som det hed, at de skulde „forsyne Københavns Slot med Rødder og Løg“. Kongen gav dem Lov til at bosætte sig i Store Magleby, der blev skænket dem tillige med Saltholmen; men allerede under Kong Frederik den Anden var de hollandske Kolonisters Antal blevet saa stort, at Store Magleby var blevet for lille, og saa fik de Allerhøjstsammes Tilladelse til at bosætte sig ogsaa i de andre Byer paa Amager. Det blev til en fredelig Erobring, hvor det gik lige stik modsat af, hvad der plejer at ske ved en Landtagning med Vaaben i Haand; her sker det jo gerne, at Erobrerne lidt efter lidt antager de bosiddendes Skikke og Sprog og blander sig med dem. Paa Amager skete det,

at de tidligere Beboere efterhaanden antog de hollandske Skikke, de klædte sig i hollandske Dragter, og de indrettede deres Hjem efter hollandsk Mønster. Det kom sig maaske af, at de gamle danske Amagerbønder maatte indrømme, at Hollænderne var saare dygtige Folk. Det varede nemlig ikke længe, inden Amager blev som en eneste stor, veldyrket og yppig Have, der forsynede hele Hovedstaden med Grøntsager. Ja, Øen forsynede ogsaa Staden med andre Levnedsmidler. Den blev som et stort, udtømmeligt Forraadskammer, og maaske kan vi takke Amager for, at vi i Svenskekrigens Dage ikke kom til at lide Hungersnød under Stadens Belejring. Karl Gustav ofrede et stort Arbejde paa at erobre Øen. Men mere end tre Dage var den ikke i hans Besiddelse, saa blev hans Tropper jaget bort af Gyldenløve. Det var dengang, at den svenske

Konge selv var lige ved at blive taget til Fange af en dansk Soldat.

Det var imidlertid ikke blot som Havedyrkere, at Hollænderne gjorde sig gældende. Holland har jo fra gammel Tid haft Ry som en af Verdens første søfarende Nationer, og paa Amager fandt de da ogsaa de bedste Muligheder for Søfart som i deres Hjemland. I hine Tider da Hollænderne bosatte sig paa Øen, var nemlig de ældgamle berømte Sildefiskerier endnu i fuld Gang i Øresund.

Allerede fra den allerældste Tid var Øresundsfiskeriet en glimrende Indtægtskilde, og derfor kom Købmændene fra alle Nordens Egne hertil. Købmandshavn var jo Københavns første Navn, thi her kunde Skibene lægge til i Sikkerhed for Vind og Strøm mellem Amager og Sjælland og mellem de smaa Holme. Paa en af disse Holme var det jo ogsaa, at Absalon havde lagt sin Borg, som skulde be-

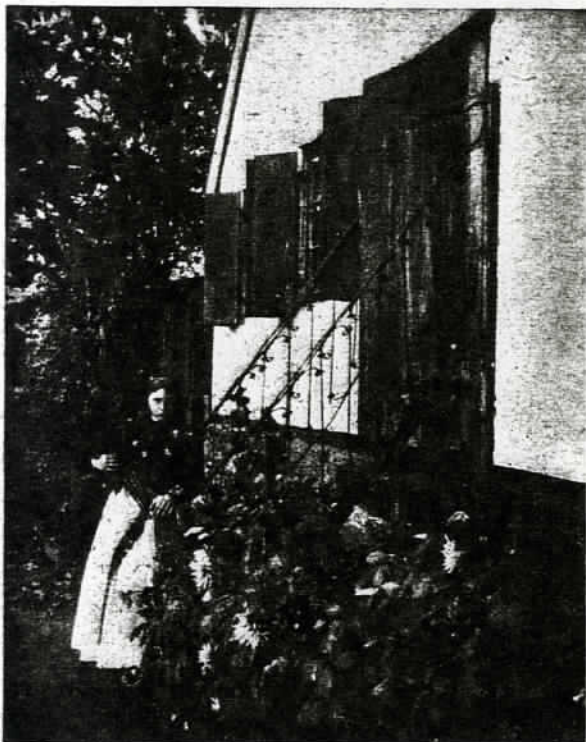
De gamle kostbare Genstande fra »Hollandsminde« flyttes til Hollændermuseet. Hver eneste Genstand har gennem mange Slægtled været i Brug hos gamle Amagerfamilier.

skytte Staden imod de gridske Venders Angreb. Alene dette viser, at Byen i hine Dage maa have været værd at plyndre.

Men da København blev Danmarks Hovedstad, og da Kongen flyttede hertil, blev man snart klar over, at Staden ikke længere kunde være Hjemsted for de store Saltboder, som sikkert har givet det hele et alt andet end velduftende Præg, ligesom de mange

fremmede Søfolk sikkert har bidraget til, at København ikke var nogen tiltalende By paa de Tider af Aaret, da Sildefiskeriet gik for sig. Man kan vel heri søge Grunden til at Stadsretten forbød Købmændene at nedsalte de indkøbte Sild paa Byens Enemærker.

Salteriet blev flyttet til Amagers Hovedstad, nemlig ud

»Ezners Trøppe«, saadan som den førte ned fra den gamle Hollændergaard, inden den flyttedes til Museet.

Indgangen til den gamle Stue paa »Hollandsminde« med Husets Børn i de rigtige gamle Hollænderdragter.

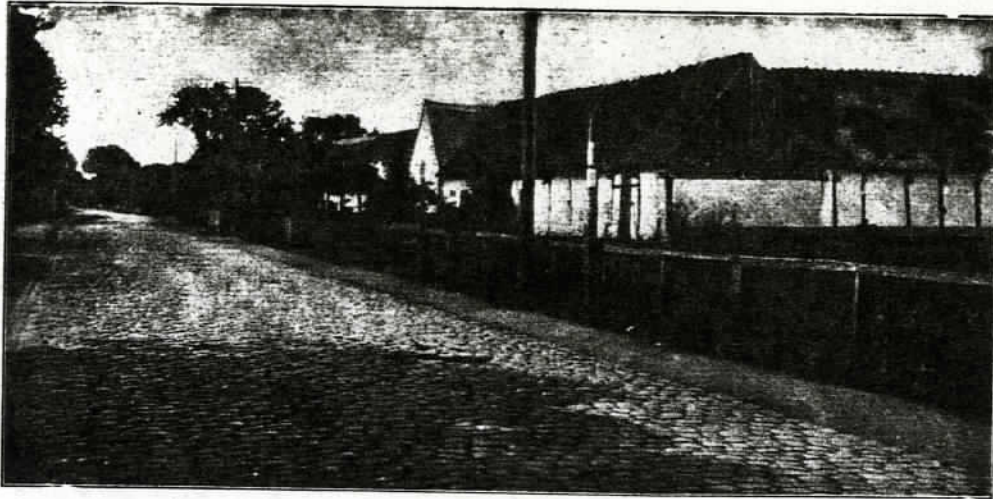
til Dragør, som lidt efter lidt kom til at danne en hel lille

Sømandsby for sig selv. Og det varede ikke længe, inden den voksede sig anselig og stor. Hvor stor den var, vil man fatte, naar man hører, at Hansseaterne havde 700 Boder der, og de københavnske Købmænd havde

deres Boder, ligesom Kirker og Klostre, der ivrigt deltog i Handelen, ogsaa havde deres. Ja selv Kongen havde sine Boder; i gammel Tid gik Kronen ikke af Vejen for at være med, naar der var noget at tjene.

Det skal have gaaet livligt til i de Tider, da Sildetrækket gik gennem Øresund og Fiskerne kom ind med Baadene fulde af de søvlglinsende Fisk. Der laa Hanseskuderne Side om Side, og der var andet Sølv end Sildeskællene, der rullede. Dragør var en By af Betydning. Efter hollandsk Mønster havde den sin egen Handelsflaade, som ikke skal have været saa helt ringe, og Dragør havde Privilegium paa Lodseriet gennem Øresund.

Nu i vore Dage er det gaaet Byen, som det er gaaet Byer i det rigtige Holland. Indtil for faa Aar tilbage var Dragør en stille By, der havde sit eget Præg. Man kunde

Hovedvejen gennem Store Magleby med den gamle Gaard, der nu er omdannet til Amagermuseet. Her gemmes de mange smukke og kostbare Sager, som skal give et Billede af de gamle Hollænderes daglige Liv.

komme til at tænke paa „det døde Brügge“, der engang var en Stad, hvor der rørte sig et broget Liv, men som nu ligger stille med sine

Kanaler og smukke gamle Huse. Dragør har sine smaa brolagte Gader med de berømte toppede „Benbrækkersten“, sine gamle smukke Gaarde, der

gør et saa velhavende og solidt Indtryk, og sine smaa Huse, hvor man kan se de mærkeligste Sager i Vinduerne. Konkyljer og andet, der fortæller om Sømanden, som for paa Langfart, og som bragte sjældne Gaver hjem til sine kære. Der hvilede en egen idyllisk Fred og Ro over den lille Stad, der syntes at være sig selv nok. Ja, Præget var endogsaa saa særegent, at et dansk Filmsselskab, der skulde opføre den berømte Atlantisfilm, hvor Helten drømmer, at han vandrer paa Havets Bund og kommer gennem den længst forsvundne Stad Atlantis, valgte Dragør, da man skulde forevige denne Drømmevandring. Lidt mærkeligt virkede det for den, der kender den lille Stad, at se den gengivet som den svundne Sagnby fra de ældste Tider i Menneskehedens Historie. Men Fred og Stilhed var der da.

Dragør har fra gammel Tid været berømt for sine Gæs.

En rigtig »Amagermo'ere«, fotograferet uden for den gamle Stue.

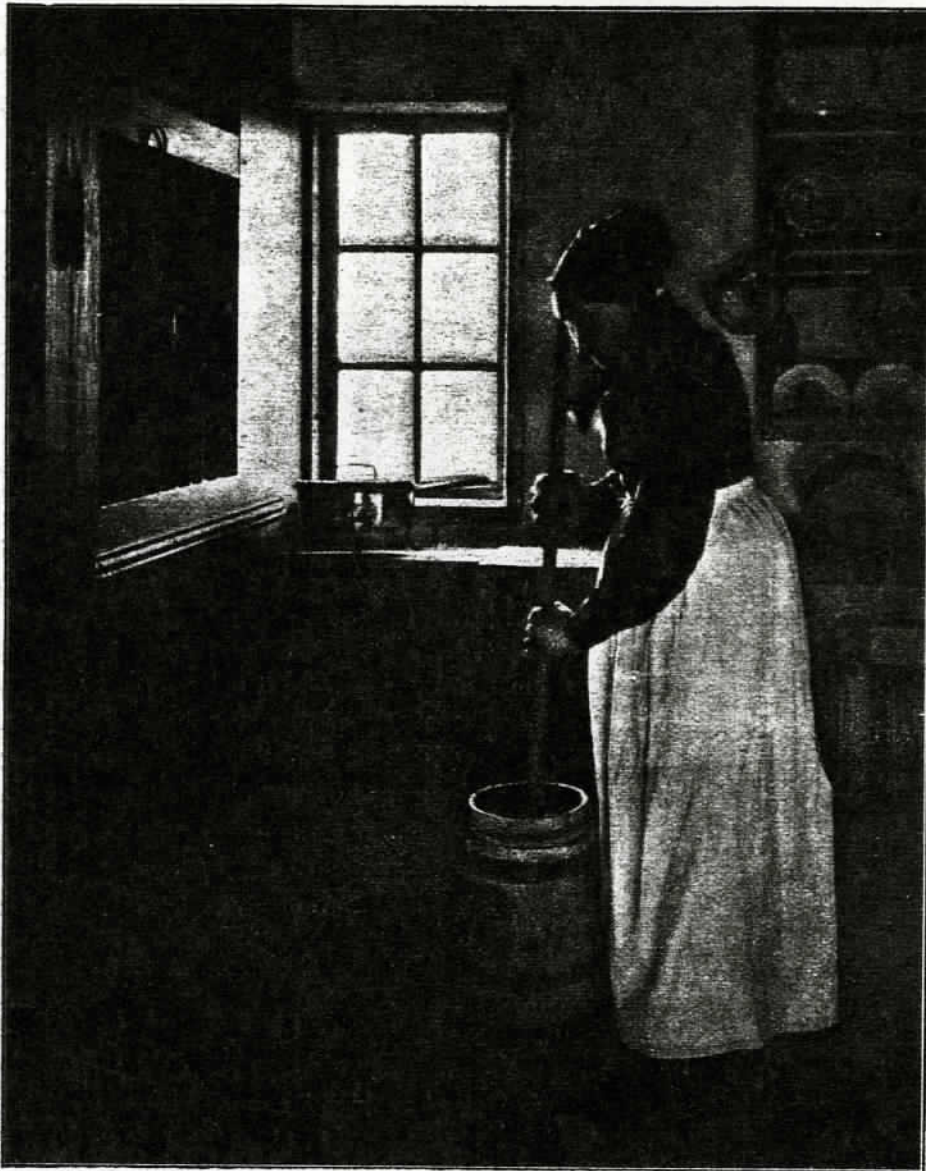

Den gamle Spinderok, som endnu findes i Gaardens Hollænderstue.

Da de første Hollændere kom til Øen, var den et yndet Tilflugtssted for Vildgæssene. Men Hollænderne forstod sig saa godt paa den Kunst at „snære Vildgæs“, at de kunde betale en betydelig Del af deres Afgifter til Kronen i Vildgæs. Gratis fik de nemlig ikke Lov til at bo paa Amager. Fru Sigbrit var jo ikke praktisk Hollænderinde selv for ingenting. Nu er Vildgæssenes Tid for længst forbi; men i Dragør kan man den Dag i Dag se de store Flokke af tamme Gæs, der uhindret spadserer rundt i de trange Gyder og nede ved den lille Havn.

Gaar man fra Dragør mod Vest langs Øens Syd-kyst, saa kommer vi til en af Danmarks mærkeligste Skove. Amagers Skov, som er foreviget i det lille Syngestykke „En Søndag paa Amager“, hvor man hører Sagen: „I Kongelunden skal Brylluppet staa, med Sang og klingende Spil“. Fra de ældste Tider har Amager ingen Skov haft, og Hollænderne, som kom hertil, har vel neppe savnet Skove. De kendte ikke Skov fra deres Hjemland. Men langt senere skete det — i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede — at Øens Beboere henvendte sig til Regeringen og bad om, at de maatte faa en Skov paa deres grønne Ø. Man stillede sig velvilligt til Andragendet, men de første Aartier var som bekendt Ulykkesaar for vort Fædreland, og Regeringen havde andet at gøre end at anlægge en Lystskov paa Amager. Først mange Aar senere bestemte „Det kongelige Landhusholdningsselskab“ sig til at imødekomme Amagerens Ønske, og det blev

Hollænderkøkkenet paa den gamle Gaard. Endnu den Dag i Dag leves det daglige Liv her som i gamle Tider. Gaardens Frue er ved at kærne Smørret til Familiens eget Forbrug.

da netop paa det Sted, hvor de første Kolonister bosatte sig, at man udtog Grunden til Skoven. Paa Store Maglebys Overdrev paa Sydvestsiden af Øen udtog man i Aaret 1818 300 Td. Land god Jord, og her anlagdes en lille Skov af Naal, Eg og Bøg. Det syntes, som om Jordbunden var særlig god for disse Træer, og 1845 købte Staten saa Skoven. Amagerne havde faaet deres Ønske opfyldt, og Kongelunden, som Skoven kaldtes, blev Beboernes Udflugtssted. Og med Kongelunden brød man da ogsaa med de gamle Traditioner og viste, at trods de nedarvede Skikke og Sædvaner er Amagerbønderne alligevel blevet danske nok.

Kongelunden har imidlertid faaet Ry paa sig ogsaa af andre Grunde, idet man her har anlagt et Fasaneri,

som i Virkeligheden er noget ganske enestaaende for Danmark. Allerede fra gammel Tid var Fasaneriet yndet herhjemme, men det vilde aldrig lykkes rigtigt. Sagen er nemlig den, at skal Fasanjagten give Udbytte, maa Fasanerne leve vildt, men dette medfører igen, at de løber deres Vej, saaledes at det gerne bliver alle andre end netop Ejermændene, som har baaret Omkostningerne, der faar Udbyttet senere.

Under Christian den Ottende blev der gjort flere forgæves Forsøg paa at oprette et Fasaneri herhjemme, og man var ved at opgive det igen, da Kongens Overjægermester, Baron Løvenskjold, foreslog, at Kongelunden skulde anvendes til et vildt Fasaneri. Han mente, at paa Amager vilde Fasanerne holde sig i Konge-

Den gamle, smukke Hovedbygning, som opførtes igen i 1810, efter at den ældste Gaard var brændt ned.

lunden og ikke søge ud over de flade Marker. Kongen tvivlede stærkt herpaa, men Løvenskjold blev ved sit. Man havde tidligere haft et saakaldt Fasaneri ved Jægerspris, hvor man holdt Fasanerne i et Slags Hønsehus! Men i Aaret 1840 udsattes 30 Par i Kongelunden, og det varede da heller ikke længe, inden de sjældne Fugle fandt sig til Rette der. Amager blev i det hele taget en af de bedste blandt de kongelige Vildtbaner.

Saa skete det senere, at Frederik den Syvende afstod Retten til Jagten paa Amagers Vildtbaner, og det gik da ogsaa, som det plejer at gaa, naar alle og enhver kan drive skaanselløs Jagt. Amager havde haft mange Harer og Agerhøns, men disse forsvandt hurtigt. Kun Fasanerne i Kongelunden blev skærmet, fordi denne lille Skov forblev Statsejendom, og Jagten der var privilegeret. Takket være dette har Fasaneriet ikke alene kunnet bestaa, men Fasanerne i Kongelunden, som lever frit, har overalt i Udlandet vakt den største Interesse. Ellers kender man kun Fasanerier, hvor Fuglene i Virkeligheden er som en Slags Husdyr, der skal vaages og skærmes om. I Kongelunden lever de frit, og vort Dyreliv har derved faaet en ejendommelig Tilvækst, som altsaa er noget ganske særligt for Amager.

Men at Fasanerne kan leve saa frit og uantastet der, skyldes vel ogsaa den lille Amagerskøvs særlige Natur. Kongelunden er ikke nogen Skov, man kan „tage i Skoven“ i uden videre. Den er et skønt og ejendommeligt Vildnis med tilgroede Stier, og kun fire store Veje danner et Kors gennem Skoven. Det andet ligger hen som fredelig Idyl, og Kongelunden har desuden en Hærskare af Vogtere, der ikke tillader fremmede at slaa sig løs alt for galt. Kongelun-

Et Hjørne af Gaarden med den smukke hollandske Indgangsdør.

To rigtige gamle Hollændere. Den nuværende Gaardejers Bedsteforældre. Det er interessant at se, hvordan de gamle Slægtsnavne bevarer. Crilles Crillesen Bacher, der betyder Crilles Bachers Søn Crilles, og Marchen Crilles Pittersdatter, o: Crilles Pitters Datter, Marchen.

den er nemlig kendt for sine Myg. Rundt om er Landet sumpet, og her yngler disse smaa Stikdyr i utrolige Mængder, og de skal nok holde uvedkommende borte. Saa for en Gangs Skyld kan man vel prise disse Blodsugere, der paa Amager har vist sig nyttige ved at bidrage til at værne om den smukke lille Skov med det sjældne Fugleliv, der er berømt langt ud over vort lille Lands Grænser.

Ja med et lille Suk kunde man maaske ønske, at de slemme Dyr kunde værge ogsaa andre Partier af den smukke Ø. Nu er Amager jo ved at blive opdaget. Amagerbanen har bragt det stille Dragør

i Forbindelse med Hovedstaden, og Rutebilerne gør selv den fjerneste og mest stille Afkrog tilgængelig. Amager er ved at blive en stor Villaby uden for København, der nordfra sender sine stygge graa Beboelseskaserner ud i lange Rækker.

Og sydfra breder Ny-Drægørs Villaby sig i alle mulige og umulige Stilarter. Den frugtbare Jord, der gav mange Sølvdalere gennem Tiderne, og som har været med til at frelse vor Hovedstad fra Udsultningen under Belejringen i Svenskekrigens Dage, den har nu vist sig at kunne avle Guld. Stykke for Stykke sælges den og bliver til Villabyer. Og nordfra vokser Sundbyerne sig frem. Høje hæslige Huse, Fabrikker med støjende Larm og med Skorstene, der spyr sort Røg ud. Og mangan god gammel Hollænderfamilie er ved at opgve de aarhundredgamle Traditioner. Der er ogsaa gaaet Spekulation i dem. Nu er Øjeblikket inde til at tjene de mange Penge paa een Gang. Derfor sælges der løs.

Men midt i hele Virvaret ligger Store Magleby som en Enklave, hvor man værner om Minderne, og engang

om faa Aartier, naar Hovedstaden helt har erobret Øen, vil vel den oprindelige Hollænderby bilve det sidste fredlyste Sted, hvor de rigtige gamle Hollændere bliver tilbage og med den Haardnakkethed, der er dem egen, værner om de gode gamle Dage. De har deres egen Villie, de stovte Hollændere, og de giver ikke op. Ved Store Magleby ligger endnu Overdrevet, hvor hver Mand har sin Strimmel Jord saaledes som i ældgamle Dage. Der stillede Forslag om Udstykning, saa hver Mand kunde faa sin Jord derude samlet. Men Lodsejerne vilde ikke udskifte. Saaledes havde disse Lodder ligget fra de første Kolonisters Tid. Fader og Søn, Slægt efter Slægt havde sine Minder knyttet dertil. I tre Aar forhandlede man, saa sluttede Forhandlingerne. Men de danske Hollændere fik deres Villie, og endnu ligger Lodderne hen, som de altid laa.

De Amagerbønder var en selvbevidst Race, men de havde jo ogsaa al god Grund til at holde Hovedet højt. De kendte ikke som den danske Bønde til den Trældom, som under forskelligt Navn hang ved ham, indtil han ved Stavnsbaandets Ophævelse atter rankede sin Ryg og tog Styret i det Land, der fra Tidernes Morgen var hans. Intet Under derfor, at de forstod at

hævde sig og præge deres Ø saa kraftigt. Ikke længe efter, at de var blevet bosat paa Amager, blev Øen dem for trang, og de begyndte at udvandre. Hvad man maaske neppe mere erindrer sig, er det, at der udvandrede en Hollænderkoloni til Refsnæs og Halsnæs i Vestsjælland, medens en anden Koloni bosatte sig paa Gedserodde paa Falster, hvor de jo netop kom til et Land, der lignede deres oprindelige Hjemland. Men den største Udvandrerkoloni bosatte sig uden for København i det saakaldte „Ny Hol-

land“ ved Frederiksberg. Hollændervej derude minder os endnu om disse gamle Kolonister, der maa have virket i høj Grad fremmedartede paa de danske Valbybønder. Men ogsaa her syntes Hollænderne at befinde sig godt. De anlagde store Gartnerier, og endnu den Dag i Dag er jo de Valby Gartnere berømte, og adskillige af det rigtig ældste Valbys Beboere nedstammer da ogsaa fra de gamle Hollændere. Men de gamle Skikke og Klædedragter kunde

Hollænderne ikke beholde her paa „Fastlandet“, saa Amager kan den Dag i Dag glæde sig over, at her har vi det eneste Sted, hvor man endnu ved højtidelige Lejligheder kan se de ejendommelige smukke hollandske Festdragter ved Bryllup, Barnedaab og Begravelse.

Fra Kongelunden kommer man ud over de flade Marker, hvor Gaardene ligger strøet trindt om. I det fjerne synes Store Maglebys slanke Kirkespir, og efter en god halv Times Gang ad Landevejen kommer man til Hovedvejen i det danske Holland. Takket være en af de bedste Amagerbønder, Gaardejer Dirck Jansen, finder vi her en Mængde af de smukkeste Amagerminder bevaret saaledes, at Offentligheden kan tage dem i Øjesyn. Dirck Jansen, der er en ivrig Samler af Amagerminder, har skænket en gammel Gaard til Amagermuseum,

og her finder vi de mange kostbare Amagersager, som han selv har samlet gennem mange Aar.

Men ikke nok med det. Paa hans Gaard, Hollandsminde, findes en virkelig gammel Amagerstue, og her er det, at Professor Exner har malet sine Amagerbilleder. Exners berømte Trappe, der er saa kendt fra Malerierne, er en rigtig gammel, hollandsk Havetrappe, som i sin Tid førte ned fra det gamle Hollandsminde Havestue, nu er

Bedstefader med sin lille Datterdatter i den smukke gamle Have. De gamle Hollændere forstod ikke alene at dyrke Grøntsager. Som man ser, havde de ogsaa Forstand paa at anlægge en herlig Have.

den flyttet over til Museet. Der er en vis solid

Hygge over dette Interiør, her er gamle, veltjente Møbler, smaa bitte Ruder, som Solen falder igennem, og den store Seng med de tykke Dyner. Der vaages over de gamle Slægtsminder med en Omhu og Kærlighed, som virker dobbelt velgørende netop i vor hæslende Tid, da alt skal leves i Nuet, og Ansigtet kun er vendt fremad.

Det er interessant at høre Gaardejeren fortælle om, hvordan han kom til at fatte en saa stor Interesse for disse Minder. Det var i hans Barndomsdage, da han og de andre Amagerdrengene legede. En Dag gjaldt Legen noget, hvor der skulde slaas, og saa fandt han en Knippel med lidt Beg paa. Den havde han saa ofte set, uden at tænke paa, hvad den egentlig havde været brugt til. Men netop som han skulde til at løbe ud med den, blev han standset af sin Fader. Og saa maatte han af med den dejlige Knippel, medens Faderen forklarede ham, at det var et Familieklenodie. Det var Begfaklen, som hans Bedstefader havde baaret, da Amagerbønderne i deres Sørge- dragter fulgte Kong Frederik den Sjette paa den sidste Rejse fra det gamle Kongens København og til Kapellet i Roskilde Domkirke.

Drengen forstod, hvorfor den gamle Fakkell havde Værdi, og han blev derved mere end mangen anden vakt for Slægtsminderne. Han begyndte at samle, og i Løbet af Aarene fik han de dejlige, kostbare gamle Sager,

Der ventes paa Moder. Den morsomme gamle Barnevogn paa de to smaa Hjul bruges endnu i vore Dage i Store Magleby.

har vel været med en vis vemodig Tanke, at det skete. For der var et Symbol i, at de smukke Amagerdragter og Amagersager, som gennem Aarhundreder havde gjort deres til at præge de danske Hollændere, at alt dette nu skulde vandre i et Museum. Nutiden havde erobret den stille Ø.

Gamle Slægter i Store Magleby følger ikke med Tiden. De behøver ikke alt det nye, der blot kommer for at forsvinde. Gemt i Kisterne ligger de gamle, smukke Festdragter, som kommer frem ved enhver Højtid. Og saa kunde man med eet Slag tro sig hensat til Exners Dage.

Hans Personer er traadt lyslevende ud fra Lærredet, og hans Interiører er blevet virkelige. Ved Siden af disse klassiske Malerier findes en Række pragtfulde Amagerbilleder, som er fotograferet paa det gamle „Hollandsminde“. Gaardejeren selv, hans Hustru og Børn, iførte de smukke og festlige Højtidsdragter, er blevet forevigtet. Det er disse Billeder, vi har den Glæde at kunne bringe Julegæstens Læsere en Række af. Og de har netop deres store Værdi

Amagerstuen, saaledes som den er indrettet paa »Dansk Folkemuseum«.

Man ser den solide Himmelseng med de mange tykke Puder og Dyner, der alle er forsynede med de smukke Broderier. Den berømte Hedeboosyning er oprindelig kommet fra Hollænderne paa Amager.

der ved, at det kun er et Tidsspørgsmaal, maaske af kort Varighed, inden de er gaaet helt over i Historien. Da er Hollændermuseet derude i det danske Hollands Hovedby et Museum, der viser, hvad der har været til. Endnu ligger Amager som den skønne Have foran Hovedstadens Porte. Men Voldene er overskredet, Gaderne med de høje Kaserne rækker sig som graadige Polyparme ud mod Landet for at omklamre det, knuge det og kvæle det.

Amager ligger som en stor, dejlig fuldmoden Pære. Stilken vender ind mod Kristianshavn, og Blomsten er Kongelundens grønne Lund. Men ak, Pæren er blevet slemt ormstukket. Fra begge Sider gnaver Rastløshedens Tidsalder sig ind, og med Kæmpeskridt gaar de gamle Traditioner deres Undergang i Møde. Et lille, ejendommeligt Afsnit af Danmarks Historie er ved at afsluttes. Kan hændte, at det næste Slægtled vil besøge Museet i Store Magleby; man vil standse ved de smukke Minder og sige: „Ja, saadan gik Folk altsaa klædt her i gamle Dage.“ Saa stiger de atter i Bilen og suser bort, om Kap med Tiden, der ilede forud og lod de gamle danske Hollændere langt tilbage.

Ja, for den Sags Skyld behøver man maaske ikke at vente til det næste Slægtled for at opleve en saadan Episode. Naar netop undtages Egnen omkring det stille og fredelige Store Magleby, saa er den hæslblæsende Nutid Hersker paa den smukke Ø.

Det er Dragør, som maa holde for. Takket være Amagerbanen kan i Tusindevis af Københavnerne komme til den gamle Stad, der engang var saa stille. Og Dragør Strand ud for de gamle Krudttaarne befolkes af Badegæster. Skade kun, at Vandet er saa grundet, at man skal saa langt ud,

Et Hollænderinteriør fra »Hollandsminde«. Vidste man ikke, det var et Fotografi fra vore Dage, kunde man godt tage det for et af Ezners Genrebilleder fra Amager.

paa en saadan Amagertur. Man skal tage Vejen ud langs Stranden ved Københavns nye Sydhavn og ud paa det smukke Sluseværk med den store Vindmølle. Saa er man allerede i hollandske Omgivelser. Desværre kan man ikke spadsere over den smukke og ejendommelige Vej, som den lange Havnedæmning danner fra Sjælland og over til Amager. Thi langs Amagers Vestkyst Syd for Christianshavn ligger Skydebanerne. Dagen lang dundrer Kanonerne og Rekylgværerne, og ud over de øde Overdrev langs den flade Strand springer Granaterne, medens Kuglerne fløjter hen over Dæmningen.

Man skal en anden Vej, der er nok saa god. Gennem Sluseværket paa det brede Dige gaar Fiskerkutterne ud i Køge Bugt, den ældgamle Vej, som Absalon og hans Mænd sejlede, naar de skulde ud til Kamp mod Venderne. Her kan man let faa en Skibsløjighed og lade sig sejle over til Kongelunden, der ligger som en mørk Stribe i det lyse Landskab langt borte.

Med en fladbundet Pram bliver man staget i Land, og straks staar man ved den smukke Lystskov. Her er ikke en levende Sjæl at se, og man følger de tilgroede lønlige Stier. Det er som at vandre i et uopdaget Vildnis. Kun af og til skræmmer man en

Eftermiddagskaffen nydes i den gamle Amagerstue. Fotografi, taget fra »Hollændergaarden«.